

STINË E VONUAR

Mehmet Bislimi
STINË E VONUAR

Redaktor:
Kadri Rexha

Recensent:
Adnan Asllani

Ballina:
Alban Bislimi

Faqosja:
albstudio
www.albstudio.ch

Botues:
SHKSH «Mëmëdheu»
St. Gallen, Zvicër

Copyright © 2008
Autori dhe botuesi

M E H M E T B I S L I M I

STINË E VONUAR

P O E Z I

Prishtinë 2008

*Kjo pritje e gjatë, me shekuj e gjatë
Shumë herë e larë me gjak
A do të shpaguhen të gjitha
Me kaq pak*

*Të gjitha
Me kaq pak...*

-Autori

PARATHËNIE

Poezinë e Mehmet Bislimit e përcjelli tashti e sa vjet me radhë. Është kjo një poezi e natyrshme, e thjeshtë, emocionuese dhe plot me ndjenjë. Kjo poezi për subjekt ka njeriun e thjeshtë dhe i drejtohet pikërisht njeriut të thjeshtë. Në thjeshtësinë e saj, poezia e tij për motiv qendror ka dhembjen e thellë për popullin, urrejtjen e madhe kundër pushtuesit dhe shërbëtorëve të tij si dhe shpresën e sigurt për të ardhmen e ndritshme në liri. Dhe, kështu, nga poezia në poezi, brenda pak vitesh, opusi poetik i Mehmet Bislimit arriti në vëllimin e katërt me poezi të titulluar «Stinë e vonuar».

Paraqitja e Mehmet Bislimit në letrat tona që e befasishme dhe pati një rrugë pak më të ndryshme se që rëndom e njohim. Ndryshe nga shumë krijues tanë, të cilët së pari bënë emër në letërsi dhe më pastaj ngjiten në politikë, Mehmet Bislimi, përkundrazi, së pari bëri emër si veprimtar i denjë në shërbim të çështjes së madhe të atdheut dhe tek pastaj shpërtheu si letrar.

Të përkujtojmë: Mehmet Bislimi i takon plejadës së liridashësve të viteve të tetëdhjeta, të atyre viteve të stuhishme që shqiptarin e ngritën në lartësinë e emrit dhe në lartësinë e tokës së vet. Ai i takon gjeneratës së studentëve të atyre viteve të mëdha që zbritën nga shtiza flamurin e urryer të pushtuesit serb dhe në vend të tij e ngritën flamurin fitimtar kuq e zi, flamurin e lirisë, të cilin me guxim e nisen në ballë të betejave të ardhshme drejt çlirimit dhe bashkimit kombëtarë. Ai i takon plejadës së të burgosurve politikë të cilët qëndruan të patundur para sprovave të mëdha të historisë me besimin e paluhatshëm në diellin e lirisë së popullit të vet. Ai i takon gjeneratës së artë të veprimtarëve, të cilët «luksi» i perëndimit nuk i tjetërsoi, përkundrazi, ai së bashku me shokët e idealit vepruan natë e ditë me qëndrim të drejtë e të paluhatshëm për të dhënë gjithçka në shërbim të çlirimit të atdheut që u kurorëzua me luftën heroike të Ushtrisë Çlirimtare të Kosovës. Mehmet Bislimi i ndërgjegjshëm për misionin e tij të luftëtarit të lirisë, dëshmoi edhe një dhunti tjetër e cila atë e radhiti në rreshtin e luftëtarëve që për armë kanë penën dhe fjalën e shkruar analitike dhe artistike.

Kështu, i arratisur dhunshëm nga atdheu stërgjyshor, ai, tashti, po jeton shpirtërisht në atdheun imagjinar të krijuar me fjalë, me metafora, me simbole, me ndjenja, me vuajtje e thërrime. Përvoja e gjatë dhe e vrullshme jetësore, përvoja e trashëguar nga mjedisi ku u rritë dhe edukua, Mehmet Bislimi e mbushën dhe e bënë të shpërthej suksesshëm edhe në fushën e letrave. Në fillim si mbledhës dhe krijues origjinal i anekdotave, pastaj si publicistë i guximshëm militant, po edhe hartues monografie. Mehmet Bislimi, me kohë krijoi edhe profilin dëshmues prej poeti të suksesshëm. Poezia e tij është poezi spontane, e çiltër dhe ka një strukturë të thjeshtë të vargut. Pjesa organike e kësaj poezie është ndjenja subtile, dhimbja e madhe, dashuria e sinqertë, drama e njeriut, tragjika personale dhe kolektive, pikëllimi, revolta, urrejtja dhe kështu me radhë. Këtë poezi e karakterizon qartësia, mendimi i thellë, shprehja metaforike, dendësia dhe përgjithësimi. Nivel të lakmueshëm shprehës autori ka arritur sidomos me poezitë ironike të cilat shpesh herë arrijnë në shkallën e sarkazmit.

Poeti Mehmet Bislimi shkruan lehtë sepse e njeh jetën në thellësinë e saj shumëdimensionale, kurse në veçanti i njeh të dyja faqet e saj: të bardhën edhe të zezën. Për autorin Bislimi, roli i poetit është mision, ndërsa ai i poezisë është mjet sendërtimi i qëllimit, armë dhe flamur në duart e popullit:

Kalorës

Mbi shpinë i kam hipur kësaj nate

Deri me të zbardhur do ta shalojë

Mbase do ta arrijë cakun

Kohën e largët ta afrojë

Me këtë vlerësim të lartë të autorit për muzën poetike, ngadalë e pa zhurmë, kjo poezi po bëhet pronë e lexuesit tonë të rëndomtë, por edhe pronë e kulturës sonë të përgjithshme. Sidoqoftë, libri «Stinë e vonuar» i autorit Mehmet Bislimi tashti gjendet në duar të lexuesit. Dhe, lexuesit i takon fjala e fundit: vlerësimi dhe gjykimi real.

Kadri REXHA

ATJE KU NUK BIE BORË

TINGUJT

Ishte shumë i ri
Kur tingujt e luftës dëgjo
Braktisi dëshirat dhe ëndrrat rinore
Lodrat e dikurshme
Në kopshtin e trëndafilave
Shkapërderdhur mbeten
Sa shpejt burrërohen trimat
E lojnat rinore
Një ditë
Mbesin kujtim

Në këmbim me melodinë
Tinguj përjetësie
Me nota të larta vlerësuar
Mbi telat e shpirtit
Me dashurinë për ty
Jetë
Liri
Atdhe
Këngët t'i fali rinia
Mbaj fort në gji
Ky finalizim i së madhërishmes
Shkrirë në bronz përjetësie
Në zemër të atdheut
Ti
Krenari e ligjshme

TROKITA

Ndrojtur trokita
Në derën e ëndrrave të largëta
Ik nga erdhe rimashtrim
Mbi kalanë e ëndrrave gërmadhë
Zaptuesi yt sy shqyer
Një palaço një bukë shkalë
Që s'të mbytë
As nuk të falë
Kujtimin e ëndrrës së parë

IMAZH

Imazh i fisit tim të vjetër
Skalitur në krihet e shqiponjës
Qiellin puthite
Në fluturim
Flamur triumfi në ngritje
Puthi lartësitë
Kurrë mos u ndaj
Nga kaltërsitë

NDRYSHKU

Nën kangjellat e hekurt të dritares
Një zemër të ndryrë nën kraharorë
Ndryshku e hëngri
Ky ndryshk
Tinëzisht i vënë
Tinëzisht nga një dorë

Ti kohë e ndryshkur në ikje
Domosdoshmërisht dënuar
Nën kangjellat e dritares
Po marrin jetë
Trëndafilat e stinës së vonuar

PRITJE

Mbështjell me pelerinën e gjatë
Me orë me ditë me vite
Se ç'po na vret kjo natë
Nën qiellin e zemëruar
Se ç'po na vret kjo pritje

Në rrugë në sheshe në lokale
Pritje
Pritje e zhurmshme
Me zhurmë pritjesh mbështjellë
Pritje
T'u mbylltë ajo derë

Udhëtojmë apo nuk udhëtojmë
Për askund
Kë presim atëherë
Përse nuk e vrasim
Këtë pritje të pa fund
Deri kur në pritje

STINË E VONUAR

Kjo stinë kaq e zymtë
Kaq e pistë
E drodhi bishtin edhe kësaj radhe
Në kërkim të stacionit të fundit
Njerëz të pa hak
Nga nëntori deri në mars
Stinë e reshjeve me gjak

Kot e keni vonuar pranverën
Dikujt ka për t'i rënë gjëma në konak
Fytyra të vrerosura si moti para shiut
Rrëmujë
S'po e njih qeni të zonë
Me ditë me javë me muaj

Me bukë
I paskemi gjuajtur kot
Kohë në gjuajtje me bukë e gurë
Na vrau buka jonë sot

Dje e sot
Deri kur
Ne me bukë ata me gurë
Aktorë të marrë
Spektator të harruar
Stinë e stërkequr
Stinë e vonuar
Stinë zvarrë hequr

RRUGËTIM

Gjatë rrugëtimit
Diçka në mes u këput
Të paralajmëruar për defektin kohor
Të shoqërisë kryeneçe
Kush parashikoi ngritjen e bajrakut
E nuk parashikoi prishjet
Mes bajraktarëve

Ai nuk gjeti kompromis me ndreqjet
Plagët e hershme nuk u shëruan
Fatkeqësitë kujdestare
Në pusi qëndruan

Tani
Merre e mbaje në gji
Rrotën tënde
Që ju la në mes të rrugës
Të zhgënjyer
Kjo nuk ishte karrocë me histori
Si ajo e Ismail Qemalit
Të merr lumi karrocën edhe ty
Mbaje mirë në mend
Se historia nuk ta bënë brenda saj
As edhe një bythë vend

SIMBOLIKË

Simbolikë e përfolur
Viktimën e radhës ke fiksuar
Një përplasje estetike e mendimit
Bora që nuk po bie në kohën e vet
Fytyrën nuk na e zbardhi këtë stinë
As në mënyrë simbolike
Për pasojë
Plehrat mbetën zbuluar
Për rreth
E në Prishtinë

Gjeli lajmëtar
Mbi grumbujt e plehrave
Në sheshin e Prishtinës
Me kalldrëmet radioaktiv
Kushtrimin lëshon
Në mënyrë krejt simbolike
Shpresat e humbura rikthen
Në skenën e një ekspozite pamore
Arenë përleshjeje
Qen e zagat
Mbi pendlat e një korbi
Me rreze uraniumi
Aksidentalisht vlarë

Vrasësit nuk dihen
As koha e krimit
Në vendin e ngjarjes
Policia
Vazhdojnë hetimet
Mbi fuqinë e rrezatimit vrasës
Simbolikisht
E me hopa
Vitet nën regjimin e hetimeve
Po kalojnë
Hetimet vazhdojnë

NJË LUM

Një lum injorantësh
Në rrugën e një të mençuri
Në këtë kohë të urtësisë filozofike
Presin një fjalë
Ka njerëz që s'kanë nevojë të shprehen
Sepse kuptohen

Një lum të mençurish
Në rrugën e një injoranti
Që në të shprehur gaboi
Ka njerëz që kanë nevojë të shprehen
Sepse nuk kuptohen
Ka njerëz që shihen
E nuk kanë nevojë të tregohen
Banalitet i imponuar
Ka njerëz që duan të tregohen
E nuk shihen
Liria e mendimit dhe
Mendimi i lirë
Dy gjëra konceptualisht
Të ndryshme

Ka njerëz që nuk kanë nevojë të zhvishen
Lakuriqësinë nuk e mbulojnë dot
Megjithatë ky gërshetim i së bukurës
Mbi këtë skenë të shëmtuar
Art nuk mund të krijoj
Aktorët i mori lumi
Pa gjë
Pa hiq
Krejt lakuriq

DO TA PAGËZOJMË

Kush qëndroi në këmbë e
Vertikalisht
Pa i ndyrë të brendshmet
Gjatë gjithë atyre rrugëtimeve
Tej e përtej fushave me gropa
Do ta pagëzojmë
Sigurisht

Diçka e pa ngjyrë
Me erë e pa shije
E pa përshtatshme
Si rënia e borës pa kohë
Kur vret lulet e sapo çelura
Mu në zanafillën e vet
As dimër as verë
Lojën e hedhur nga ta tjerët
Si ta pagëzojmë
Këtë stinë
Më thoni një herë

VARGJET MOS M'I PREKNI

Mos më zhvishni nga gjërat që më rrethojnë
S'ka gjë
Kush të dojë lë të më shajë
E kush lë të më lavdëroj
Unë nuk ndjehem i vvarë

Vargjet batutat as veset
Mos m'i prekni
Janë petkat e mia që më ngrohin
Është godina e shpirtit tim
Që më mbron
Nga furtuna e hidhëruar
Netëve pa gjumë
Pushteti im shpirtëror
Luftëra të pa para ka bërë
Me fuqinë e lapsit në dorë
Kam shqyer heshtjen e natës së vonë
Figurave jetë për t'ju dhënë
Lini ato të marrin rrugë
Se malli me dogj për rrugët
E atdheut tim
Lini

MOLLË E NDALUAR

Shoqëruesit tuaj besnik
Jetë virtuale bënë
Pa fjalëkalime e kode
Rrugëve të mundimshme
Besnikërisht ju ndoqën
Dje

Ty mollën e ndaluar
Tinëzisht
Të kafshuan sot
E në fyt kujt si mbeti kafshatë e ndaluar
Mes ogurit të lashtësisë
Dhe
Makutërisë së kohërave të sotme
Të gjithë për dikë
Mbase
Dikush për të gjithë
Ka për të paguar
Ogurin e zi për
Mollën e ndaluar
Atdhe pas shpine tinëzisht
Të kafshuan dhe ty

HIJET E SHPIRTIT

PA KOHË

Me intriga pas mbulesës së butë
Duan të të mbështjellin
Ty personazh i hutuar viktimë rënë
Zhveshur padrejtësisht në kohë
Nga papërgjegjësitë e shpirtit tënd
E shpirt shitur nuk ishe

Absurdi i ferexhesë
Risi
Që mbi kokën virtuale rëndon
Mbi tempullin e dijes me kupola
Sulur kohë e pakohë
Kurthe të ndryshkura mistike
Kot po mundohen t'iu rikthejnë
Sot tokat arbërore
Kanë zot
Bijtë e vet

HARRIMI

Dera e vjetër prej druri
Nuk po troket më
As telefoni nuk cingëron
Letra ka kohë që s'kam marrë
As në e-mail

Hutuar e trazuar
Përmallshëm një pësjtjellim
Pikë takimin diku
Në fushat e atlasit tim
Ku meridianët kryqëzohen
Një numër mungon

Forcën e fjalës sime
Thjeshtësinë e saj
Harrimi i mbuloi
Kaq shpejt
Miq e shokë
Në gjirin e harrimit strukur
Si një gjethe e zverdhur
Mbledhur e bërë shuk

MIKUT

Shumë i dashuri mik
Desha sot të të shkruaj një letër
Fatkeqësisht
Nuk do të sjell lajme të mira

Mes luksit e mjerimit
Kohët kanë rrëshqitur shkarazi
Kush mbolli dritë dikur
Errësirë tani po korrë
Mbi tempullin e diturisë
Impenjim injorant i një shoqërie
Për habi
Me ndjenja të qëndrueshme
Pararoja e qiellit idealizuar
Pritje e mistifikuar
Na shpërbleu
I dashuri mik
Mëndët në kokë na i la perëndia
Për fat nuk iu deshën
Mend nga njerëzia

SHPIRTI

Në shpirtin e saj u futen miq
Por edhe të pa ftuar
Derëhapurës zemërgjerësi
I ia nxorën bagllamat
Strofullin e urrejtjes aty ngrehen
A s'është goditje
Heshtja e saj sot
A s'është klithje e zhurmshme
Loti i ngrirë në faqet e bjeshkës
A nuk flet kjo më shumë
Se kodi moral

I PA NGOPUR

Si fëmijë
Si burrë
Si i ri
I pangopur

Edhe në pleqëri
Prapë i pa ngopur
Në prehrin e shtratit të vdekjes
E pyetën për rrugët e jetës
Në pangopësi tha
Nga rrugë e jetës
Ende s'kam ra

ME PUNË

Argumentoje dashurinë ndaj tokës
Me punë
Të tjerët mend do të zënë
Doemos
Pjellshmërinë mbolle me dorën tënde
Në tokën mëmë
Dikush do t'i gëzoj frutat e dashurisë
S'ka rëndësi se kush
Ati i tokës stërgjyshore
Ati faqeprush

PRANË VARRIT

Riciklim fytyrash të njëjta
Në vazhdimësi
Të njëjta të njëjta
Kush mori obligim kaq të rëndë
Që të dëgjojmë ty
Dhe pordhët tuaja
Pafundësisht

Pranë varrit
Zgjuar a në jermi
Diçka po thoshte
As i vdekur
As i gjallë
As hije
Një theqafje
Që s'e kishte menduar

NË MES

Në mes të strajcës së kurbetçiu
Dhe buxhetit të Qeverisë
Një vrimë llogarie rrjedhëse
Mohuar sakrificë për bukën e djegur
Kur nevojën më nuk ta kanë
Ta shajnë bukën e djersën tënde
Të mohojnë
E të bëjnë haram

E kurbetçiu me strajcën e shpresave
Të vrara në krah
Ikën prapë
Pa strajcë erdhi dje
E kush një fjalë të mirë s'ia tha
Pa strajcë
Dyert ishin mbyll
Mirëseardhja u dhje

Ik e pirdhu
I thanë
Me atë strajcë të vogël në krah
Ti
As nuk na mbytë
As nuk na mbanë

Dallimi mes ndërgjegjes dhe strajcës
Shumë i madh
Ndërgjegje e futur në strajcë
Ndërgjegje gërmadhë
Në udhëkryqet e kurbetçiu
Goditur e rëndë vlarë

I VETËM

I vetëm erdhi në këtë jetë
Rrethuar me ushtarë vetmie
Në frontet e jetës përleshur
Me peshën e vetmisë
Mbi shpatulla
Nga ëndrrat zhveshur
Zhgënjyer e tretur
I vetëm
Në natën e gjatë
I vetëm fillikat

FANTAZMË

Natën ndjehesh si me ndrojtje
I trembur dhe i humbur
I druajtur
Nga emri yt

Si dikur në kohëra të vjetra
Përrallë legjendash
Sa një barrë
Bartur kot nëpër kohë
Që po presin ende në radhë
Takimin me fantazmën
E kohës së vvarë

TË LËNDUAR

Aktorë të jetës dinake
Me imazh të lënduar
Shfaqur në përditshmëri
Ku po fshiheni vallë
Në këto mote të madha
Me plot përgjegjësi
Të bijtë e lojës së enigmës
Asfiksohen
Rënë në kurthet e konceptit të ri
Nga vëzhgimi i syve enigmatik
Me lojën e tyre pambarim
Të kujt borxhe po i paguajmë
Maskën do t'ua çjerrim
Një herë e mirë
Këtë maskë të dyfishtë
Që keni vënë në fytyrë

PARIMI

Mes shumësisë së sharjeve
Fyerjeve
Lavdërimeve
Parimi elementar i traditës
Është degjeneruar
Parim bosh dhe stereotip
I kohërave moderne
Futur në lojë
Me shenja naive në fushat e jetës
Shoqëria që përfaqëson injorantët
Apo injorantët që përfaqësojnë shoqërinë
Mbi këtë bazë të të panjohurash
E divergjencash kryeneçe
Parimin e njërzishmërisë
Në muzeun e çorodive
Kanë futur
Lum kush do rroj

AUTOPSI

Mes trishtimit dhe shpresës
Për ngritje
Në shkallët e jetës
Në pikën më të lartë
Atje
Ku fillon edhe rënia
Telepati zhgënjyese
Mes shpresave
Të rrënuara dhe lakmisë
Për të arritur lartësitë

Gjatë rrugës në marrshim
Ndeshur me betejat në braktisje
Autopsinë shoqërisë duhet bërë
Për të zbuluar
Sindromën e dyshimit
Autopsi shoqërisë
Sa më parë
Shkakun e vdekjes së bujarisë
Për të parë

DALLIMI

E vërtetuan stërgjyshërit e lashtë
Se ka një fije dallimi
Mes lindjes dhe vdekjes në kashtë
Mes realitetit dhe gënjeshtërisë
Së thatë
Mes fatit dhe fatkeqësisë
Mes urrejtjes dhe dashurisë
Së mbjellë
Këtë mal dallimesh në mes
Në fushën e barazimeve
Kush mund ta zbres

ENIGMA E HESHTJES

TË MARRËT

Emocion i ngacmuar pa shije
Përvijuar pa takt
Merreni po deshët barrën e huaj
Mos mbeteni pa thënë
Eh kohëra me dhimbje e dëshira
Ikën për ne
Ditët e mira

Barrën e huaj bartur mbi supe
Mos e lini pa e dërguar atje
Tek shpella e marrëzisë
Ku djalli pret reskun e vet
Pelegrinë sakrifice
Për shërbimin tuaj
Nesër
Dikush do kujdeset
Dikush do zgërdhiet
Dikush do buzëqeshet
Dikush do të shpërblehet

JETË KRYENEÇE

Ti puthje që vjen shaluar
Mbi krihet e stinës pranverore
Tretur diku mes rrugësh
Pa nam e nishan
Si mes orteke bore

Njëmendësia i bashkoi dikur
Zhgënjimi i ndau
Jetë kryeneçe
U pështyn para së të putheshin
E prapë më pas u shanë
Fryti i puthadorëve
Puthje
Pështymje
Sharje
Me vend e pa vend
Si do ta pagëzojmë këtë fryt
Kush e gjënë
Se fryma
Na mbeti në fyt

KUJT T'I BESOJMË

Ai shprehu keqardhje për veprën e bërë
Gjysma e së keqes uruan

Ai veprën përsëriti prapë
Dhe keqardhjen vrau
S'kisha më çka për të thënë
Pushtetit i ëndrrave të vjetra
Besimin naiv gënjeu
Joshje me qëllime të ulëta në gji
Kjo inkoherencë dëshpëruese
Kujt t'i besojmë
Atyre më jo
E po as atij

ENIGMË

I futur thellë në kthinën e mistereve
Sekret i besimit tek zoti
Misteri i lavdisë mbështjellë me sekretin
E besimin për mbinatyren
Pa shpjegueshëm
Më shumë se kaq

E bukura e sekretit futur kaq thellë
Në gjerat e përditshmërisë
Nga kohërat e lashta që në antikë
Kjo ëndërr joshëse
Mbi sekretin
Përjetësisht
Mbeti enigmë

KY PORTRET

Reminishencë e së kaluarës
Na hëngre me të pa besë
Rrugën ta preu babëzia
Si nata e zezë
Kjo hënë gjysmë e zbehtë
Në venitje

Në mënyrë virtuale ekzekutuar
Qëllimi i rrugës sosur
Ky portret pa vlerë
Më thoni
Vërtetë i bënë dikujt nder

Qentë nuk lehin
Karvani nuk ecën
Në horizont
Këndesi hipur në qerre këndon
Këngën e të pa themelit
Një portret i verdhë
Në mes një pikë të zezë
O pikë e zezë
Pikë e zezë

TË PA FUQISHËM

Para nesh nuk e besojë
Se do të përkulet kush
Si nuk patëm më shumë fuqi
Që të paktën
Ta ndiznim një qiri
Për çiltërsinë e burrit të dheut
Ta grihnim zërin
Madje edhe pranë varrit
O ju
Hunjtë e gardhit
Pa gojë

Athua
Ka mbetur pak vend
Që për ju të përkulemi
Për të larë
Mëkatet e të pafuqishmit
Mëkatet e atij
Që nuk ka gjë në dorë

NUK ËSHTË E LEHTË

Është e vështirë me njerëzit sot
Nuk është e lehtë
Duan të shpëtojnë me pa të drejtë
Përgjegjësinë e kokës së vet

Në fakt
Ka të tillë që hanë bukën e huaj
Dhe bartin dertin e vet
Më keq për ata që
Bukën e vet hanë
E dertin e huaj mbi supe mbajnë
Barrë kot

E VARROSEN

Lavdi zotit që e mori
Qafe e hoqi nga kjo botë
Tërë një jetë urrejtje mbolli
Fatkeqësisht
Të korrrat
S'i arriti dot

Luhatje e njerëzishme
Me të drejt
Surrealizëm i thellë
Thoshin dikur moti
Do korrrësh atë që mbjell

Epitafi mbi një dërrasë të vjetër
Atje ku prehen të dy
Atë e morën përfundimisht
Se bashku me urrejtjen e tij

I PA FTUAR

Pa ftuar erdhi në galerinë time
Në gjunjë ra
Para atyre veprave pamore
Që nuk i kuptoi dot
Mjeshtërisht
Gjestet e të kuptuarit imitoi

Ky që erdhi i paftuar në galerinë time
Si do të dali nga aty
Gjunjazi a në këmbë
Portretet u asfiksuan papritur
Pikturave memece
Zjarrmia iu ra mbi ballë
Vaji u derdh mbi pëlhurë
Prishi ngjyrën e pa tharë
Në shenjë pakënaqësie
Për vizitën e tij të pa paraparë

Mjeshtërisht
U pezulluan
Linjat e fluturimeve
Drejt hapësirave kaltëroshe
Të Prishtinës së mjegulluar
Në shenjë pakënaqësie
Për një të paftuar
Tabletë prishën imazhin e tyre
Të mrekullueshëm

SHAH

Do ta bëjmë një lojë shahu
Zgjedh figurat e preferuara
Megjithëse
Bardhësinë e lojës
Ti do ta vrasësh
Me kalkulime të gabuara
Loja me fatin e të tjerëve
Nisur kaherë
Pambarimisht po ripërsëritet
Lojë që do të dështojë

MJEGULL

Dendësi e mjegullës të ka mbështjell
Ndjenjë e hutuar
Krejt shpërthurur
Nga shpirti yt skofiar
Një zë pa pikë rime e dashurie
Vokal i zhveshur nga vlerat
Zhveshur nga dashuria
Në prehrin e dyshimit rënë
As vlera natyrale
As morale
As reale
As vizuale
As muzeale
As formale
Kush dreqin je ti

Në kujtim të llogarive të vonuara
Nuk u bëmë të gjallë
Ne humbëtitrat e mjegullës
Një ujk që mjegull do
Po sillet prapë
Po sillet vërdallë

PËRJETËSI

(Akademik Rexhep Qosjes)

Me fjalët e zemrës t'ia themi
Me tingujt e shpirtit ta këndojmë
Me ngjyrat e bukura të natyrës
Ta pikturojmë

Atë
Që në paprekshmërinë e atdheut
Një jetë të tërë udhëtoi
Kandil shndritës i ardhmërisë
Si Drini në rrjedhën e vet
Plaku mendjendritur
Plaku mendjehollë
Plaku zemër djalë
Plaku mjekërborë

Ti
Tempulli mijëvjeçarë
I magjisë krijuese
Kokën mbështetur
Tek rrapi shekullor
Flakën e diturisë bartur në gji
Krenarinë e kombit përjetësive
Ti biri i denjë i nënës shqiptari

Ndër yje
Yll
Krenari e ligjshme
Ti mburrje e kombit e papërsëritshme
Kolos i diturisë
Akademik Qosja
Emblemë shkëlqyese e shqiptarisë

PENGU I KOHËS

NUK IA THASH

Edhe sot jam i penduar
E kisha në maje të gjuhës
E nuk ia përplasa në surrat
Një të sharë të ndyrë

Ti je humbësi
Do duhej t'i thosha
Edhe sot ndihem pengu
I guximit tim
Ai nga unë në fakt
As gjë s'do të mbajë në mend
As një sharje autentike

DASHURI

Fuqi e shpirtit të lënduar
Nga hallet e jetës
Mbi kurriz ngarkuar
Ktheni urrejtjen e vjetër
Në dashuri të re
Dashurinë falni për të tjerët
Ndërroni vendet
Të shihni më mirë
Me sy të shpirtit një njeri
Që jetën e do
Si ju si ne
Si unë si ti

KUSH JE TI

Cili je ti që më hiqesh
Më i moralshmi i këtyre anëve
Diçka po të ndrydh në ndërgjegje
Tinëzisht po hanë bukën tënde
Në derë të imoralitetit
Për ta bërë natën
Kush po troket
Në derën e hani të madh
Haxhiu prej kohesh mungon
Njollë e kahershme aty mbet
Nën atë strehë kush do të agon

Megjithatë përgjigjen s'ta dua
Do bëja shkelje mbi parimet e etikës
E do t'ia turbulloi barkun
Strajcës së moralit tënd kot
Cili e tha të vërtetën dje
Nga soji juaj
Që ta thuash ti sot
Cili
Më thuaj

DORËHEQJE

Fituan a humben ata
Me ikjen tënde të detyrueshme
Gjuhë e zhurmshme në gojën e heshtur
Nuk të dëgjuan perënditë
Dorëheqjen ofruan orakujt
Burrat ikën nga hajnia
Hajnat nga burrëria

Më thuaj
Ranë gjërat në vend të vet
Më thuaj
Shpëtuam nga ligësitë
Më thuaj
Zgjedhjen kush e gjet

KY NJERI

Ky njeri
Ironik dje
Nderi i qytetit sot
Po mot
Absurd e mëdyshje përnjëherësh
Shoqëri moderne
Në përqaftim të evoluimit
Me dëshirën për argëtim
Plagët t'i acarojnë më shumë

Ky njeri
Nderi i qytetit
Që erdhi si kofinët
Pas të vjelave
Nesër qyteti do gdhahet
Turpshëm nga emri i tij

KOTËSI

Mes premtimit dhe pretendimit
Për të arritur diku
Mbase ke lexuar
Për një ligj të pa shkruar
Kush të premtoj kotësinë
Unë jo e jo
Po ti

Duarthatë
Nuk hapet më
Derë e kotësisë
As dje
As sot
Ndërruan stinët e performancës
Fatkeqësisht
Nuk ndërroi ky mot

NUK PËRPUTHEN

Nuk përputhen e nuk shkojnë
Janë krejt tjetër soji
Burrat dhe burracakët

Premtimit të zënë në leqe
Për fjalën e dhënë të burrit dje
Dhe ngrënien e saj sot
Bishtin ia zunë me çark
E shava burracakun keq
Së më gërryente diçka në bark

Ai ma ktheu kot e kot
Fjalët e mia i hëngra dje
Pa çka se
I ha edhe sot

AVENTURË

Ndryshimet mes jush
Ditëm drekë vërehen
Të tjerët e studiojnë mirë
E nuk i hypi kuturu djallit në shpinë
Gjëra të papërgjegjshme
Po ndodhin sot
Aventurë pa shije
Moshës sate nuk i ka hije

As djalli s'po di ku t'ju shpie
Gozhduar në udhëkryqe
Hamendje për ta thënë të vërtetën
Atje ku duhet
Të shpërndarë si vezë qyqeje
A s'është kjo prapë një aventurë
Ah do ta vrisja keq këtë kohë
Më keq
Se ç'vranë Ervehenë me gurë

NUK SHKON

Sot paske veshur kostumin e plogështisë
E dje hiqeshe i gjallë e i zhdërvjellë
Je kopil e birë kurve
Lëvdata e sharje
Ndajë
O të dyja mbajë

Kush ta përzgjedhi këtë shije
Ngjyra që nuk t'i fshehin ndjenjat ogurzeza
Larg qofshin nga këtu
Me buzëqeshjen e ngrirë
Vrave magjinë
Që kastile në rrugë ta kishin vu
Miqtë a
Kundërshtarët tu
Ec e gjeje

Në fakt ky ndërrim kostumesh sipas stinëve
Nuk të shkon përshtati
Hilet si mësove dot
Miq të sotëm nga të djeshmit
Por edhe kundërshtarë
Ndajë
Nuk janë të gjithë një soj

KRYENGRITËS

Kush nuk e pranon nënshtrimin
E nuk pajtohet me jetën e nëpërkëmbur
Është kryengritës

Për ta gjetur
S'paska qenë e vështirë
Pyetja shtrohet
A ka shumë të tillë

Është fat i mirë që sot
Na ofrohen mundësi të tilla
Në mënyrë që muhabetet e kota të kafeneve
Mbi kryengritjen për liri
Mos të na mbesin vetëm krekosje të thata
E dëshira

MË SHUMË

Ai dha këngë për jetën
Me ngjyrat e notave në vokalin e tij
Ishte simfonia vet
Ngarendi pa pushim për lumturinë
E njerëzisë
Opinione të papërgjegjshme
Krejt rastësisht i thanë
Nëse ishte më shumë i lodhur
Apo i mërzitur

Ca ngurrueshëm tha
Zhgënjyer po
Pendu nuk jam

AI

Nuk e kishte menduar kurrë
Se problemet e çastit dallojnë
Aq katërçipërisht
Nga ato të perspektivës

Në intimitet po ta them
Ai bëri koalicionin e zhgënjimit
Një fund të tillë s'e kishte menduar
As kur ishte i ri
Tani më
Atë
Në këtë moshë
Nuk ka kush që ta zbres nga kali
Lojërat e fëmijërisë i hynë në qejf
I kaluan
Si të thuash
Iu bënë ves
Që atit mos t'i zbres

AGONI NË KALLDRËM

Më keq së të dehurit
Rënë përthurë në kalldrëmet e qytetit
Rënë në prehrin e agonisë
Kotësi e sëmurë emotive
Joshje në shtratin e ëndrrave përrallore
Të prerjes
Së ushkurit
Kotësinë inaugurojnë

Hëngrën e pinë
E zhgërryer që moti ata
Vjedhin e koqen e sevdasë bëjnë
Gjoksin rrahin ekspertët
Për tredhjen
Që Kosovës po i bëjnë
Që të mos mbarset pastaj
Pavarësia
Se do pjell bijtë e bashkimit të saj
Një ditë
Shqiptaria

NJË JETË

(Bashkëshortes sime)

Dorë e saj e shtrirë lehtë
Mbi rrudhat e vrazhda të ballit tim
Përballoi dinjitetshëm katrahurat e kohës
Bartur padrejtësisht mbi shpinë

Vuajtjet dyfish i përjetoi
Si grua dhe si nënë
Me atë në krah ndihem nderuar
Që barti mbi supe barrën e rëndë

Në kraharorin tim
Nga zjarrmia kallë
Jetë me peripeci
Jetë valë
Jetë si në ëndërr
Jetë zhgjëndërr
Jetë si në përrallë
Jetë dhimbjesh e me mall

Edhe një jetë po ta kisha
E kush jetën nuk do ta dëshironte
Dorë e saj mbi ballin tim
Kurrë nuk do të më lëndonte
Kurrë

PRITJE

Kjo kohë moderne
Shumëllojshmërinë e pritjes ta ofron
Përtej hijeve te tejdukshmërisë
Si të vjen për së mbari
Ulur a në këmbë
Në luadhe mbi bari
Në radhë
Në zyrë
Në trotuar
Pritje shtrirë
I plogësht nën jorgan
Pritje fytyrë vrarë
Ngazëllyer e hijerëndë
Pritje fytyrë shëmtuar e pa dhëmbë
Dehur e tymosur me çaj e duhan
Pritje

Të gjithë ata që presin
Pra janë të vonuar
Dhe si të vonuar në jetë
Në dyert e mbyllura të botës
Trokasin
Kot
Tash e sa vjet
Të vonuarit kush i pret
Më thoni
Se më luajtën mend e kresë

TË PAKTË

Të paktë janë ata
Që përjetësinë e ëndrrave interpretojnë
Ditëm drekë
Të shkëputur nga koha me brirë
E brirët ia futën prapa shpinës
Atdheut

Duhet të ketë qenë një përmbysje e madhe
E vërteta si dëshmi në tokën e askujt
Gabimisht u interpretua
Pengu i vjetër në kohë
As dimër as verë
As vjeshtë
Kur
Brirët shkuan për t'i nxjerrë
E lanë edhe veshtë

SIMBOLIKË E VETMISË

IKJA

U tremb nga kjo botë përgjuese
Dhe iku
Ia dha me vrap
As atje nuk gjeti qetësinë
Dhe iku më tutje
Iku prapë

Terror psikologjik
Jetë e amshim në ikje
Për të arritur te pikënisja
Vallë
Ta ketë shpikur narracionin e ikjes
Ndjekësi

DYSHIMI

Përvoja e jetës na mësoi keq
Të dyshosh
E në të njëjtën kohë
Të besosh
Karakteret rënë ndesh

Në shtëpitë e zotit
Para priftit e hoxhës
Një luhatje e vogël
Dyshimesh e besimesh
Diktohet
Nuk jemi tamam besimtarë
I duam letrat në dorë
I duam zar

NUDO

Ata ecin të heshtur
Tokën shkelin me druajtje
Me shikimin e vrarë
Para kësaj bote të zhveshur
Simbolikisht sqarohuni
Pa zhurmë e bujë
Të vërtetën tregoni
Nëse janë vetëm rrobat
E vetmja
Mbuloja juaj

DIFERENCË

Domosdoshmërisht të shpjegohet
Për identitetin tonë
Papërgjegjësia dhe shkalla e saj
Mes nesh kjo farë
Ky nivel komunikimi
Ngacmimi instiktiv mes
Fjalës dhe qëllimit vulgarë
Dallimi mes sharjes e lëvdatës
Baras me shpejtësinë e dritës
Po të pyeteshit ju
Rrugë e qërim hesapesh
Pa kufi

Është fat që frenat e botës
Njerëzit
Në dorë nuk i kanë
Se do bënin hatanë

DARKË E FUNDIT

Në tablonë e shumëpërfolur
Brenda kornizës së drurit
Lumturi e rrejshme
Paraqitur në pikturë
Historinë e darkës së fundit

Imazh i vrarë i lumturisë
Peng në kthetrat e asaj kohe
Kush s'i kupton në pikturë
Pushtuesit e papërmbajtshëm
Me lojë hipokrizie
Edhe sot
Si dikur
Zbehtësinë e saj në pikturë
Kohë që na ndrydhi
Kohë katrahurë

E KUNDËRTA

Ligji i unitetit dhe i të kundërtave
Është shkencë

Lojë e vjetër e të kundërtave
Dikur
Ta zinte bishtin me derë
E sot të çmendesh të bëjnë
Derën me bisht ta zënë
Një jetë ata po mbillnin terrin
Një jetë ne po vrisnim errësirën
Me sakrificat e bëjnë realitet
Dëshirën
Për liri

ÇELËSI

Ah sikur ta kisha çelësin e kujtesës
Fantazinë do veja në lëvizje
Mrekullinë do bëja
Që në pikënisje

Ne edhe kur vuajmë nga harresa
Çelësi nuk është në dorën tonë
Për ta hapur derën e kujtesës
Kujtohemi vetëm atëherë
Atëherë
Kur bëhet tepër vonë

FSHEHUR

Të dërmuar nga kthetrat e jetës
Orë e vdekjes ia bëhu
Zënë ngushtë e fshehur
Si kërmilli në gëzhojë
Strukur në një qoshe
Mbetur pa fjalë
Pa gojë
I dobëti njeri
Strukur e fshehur
Si kërm

NËNA

Kush më ëmbël e thotë fjalën
Se nëna për të birin
Kush më të ngrohtë e bënë bukën
Kush më me zemër të uron rrugën
Kush rron gjithmonë me kujtimin për ne
Nënë
Sa shpirt madhe je

AJO

Ajo ishte brenda vetës
Me shpirtin e saj të vrarë
E rëndë kjo dramë e jetës
Kjo kohë e bëra përrallë

Një këngë falja
Një këngë
Jetës dhe asaj
Për hir të dashurisë njerëzore
Të mos bëhet kënga vajë
Në rrugët e vrara
Nga vrasësit e saj
Mos lejoni që kënga
Të kthehet prapë në vajë

HIJA

Hija dhe ti
Njësh të pandarë
Cili po ndiqni njëri- tjetrin
Kaq pamëshirshëm

Kush po trumbeton me kaq bujë
Kompromisin me ligësinë
Kujdes
Hija mos të lagët
E puna mos të bie në ujë
Mes këtyre njerëzve të kësaj kohe leshtore
Kaq të kozmopolitizuar
Me konotacion çudirash në yshtje
Që si hije të ndjekin pas
Për të ta humbur
Fijen
Edhe lëmshin

NJË PIKË UJË

Debat e përplasje si episode të një premiere
Qartësi e shkëlqyer
Emocionale po edhe racionale
Atëherë kur e themi
Edhe kot
Për tej karizmës sate
Sa e largët ajo botë

E vërteta dikë duhet ta hidhëroi
Aq sa zë vend një pikë uji
Në volumin e një pusi
E pikat etjen nuk shuajnë
Përplasjani
Në serrat dikujt
Shuani etjen
Mes përplasjesh
Qoftë edhe me pika uji

LOJA

Fundi i lojës
A lojë e fundit
Të një komedie të dhimbshme
Që shtrenjtë e paguam
Lojtarët më me zë kanë ikur
I hëngri pazari i moçëm
Kaherë ata kishin shitur
Pa e me pahir
Shoqi- shoqin

Fundi i lojës
A lojë e fundit
Përjetësisht
Nga loja dikë do ta nxjerrin

NATË E LËNDUAR

HIRI

Thëngjijtë e fjetur nën hirin me ngjyrë
I trazoje ti ngadalë
Si flokun tënd dikur në pasqyrë
Me ndjenjën e vakët të dashurisë
Trazim i rindezur thëngjijsh

Ngjyrë e prushtë me hi mbuluar
Nga ai zjarr i madh
Në oxhakun e vjetër dikur
Nën hi mbeti nënshtruar
Zjarr i dashurisë së djegur
Nën hirin e fjetur
Ti varg i pashkruar
I një kohe tjetër

MENDIMI IM

Kush guxon të trazoi tani
Kështjellën e mendimeve të mia
Nga të ligat nuk mora gjë
Çaste të legalizimit të dashurisë
Nga buzëqeshja jote
Sinqerisht miklova
Plagët e largëta të rinisë

Nga urrejtja për atë kohë
Deri tek dashuria
E fshehur për ty sot
Distancë
Ka diçka çudibërëse
Që e mbajë peng në gj
I pa thënë
Në kohë
Mendim i lirë për dashuri
Prapë mbeti i pa thënë
Mendimi im për ty

SONTE

Sonte më duhet dikush
Sonte më mungon dikush
Sonte më bezdisë dikush
Sonte më frymëzon dikush

Sonte
Si në përrallë më vjen malli
Për kohërat e largëta
Që u mbytën përfundimisht
Në detin tonë të kaltër

Sonte valët e detit janë trazuar
Nga pamundësia e kthimit
Mbi ëndrra të bardha shaluar
Në fundin e stinës së dimrit

Sonte
Unë dhe deti po gjëmojmë
Valët në kacafytje
Në shenjë xhelozie
Sonte
Namin po bëjnë

KËTË NATË

Kalorës
Mbi shpinë i kam hipur kësaj nate
Deri me të zbardhur do ta shalojë
Mbase do ta arrijë cakun
Kohën e largët ta afroj

Unë kalorësi yt
Unë jam
Sa herë kam fluturuar
Mbi re të bardha e të zeza
Unë jam fajtori
Nëse sonte
Ty do të zë lemza

Nga joshjet e kohës së lazduar
Edhe këtë natë mos më shajë
Retrospektivë e vrarë pa fajin tonë
Nga kujtimet e fundit
Të natës së vonë

Sonte me buzët varë
Në rrugë do ta lë
Vargun kujdestar
Duke të kërkuar mes yjesh
Mes yjesh me zjarr
Ti shelgu pranë portës
Pranë portës
Me gjethet varë

PËRLOT NJË JETË

Pse për ty
Kënga ime pashpjegueshëm vonoi
Kaq rëndë kush e vrau
Këngën tonë
Sa gjatë e kam mbajtur
Të fshehur në gji
Unë
Këngën për ty

Gjoksi dhe kënga në shpërthim
Nxorën vrerin e kohës
Si shtëllungën me tym

Nuk të vjen keq të të them
Edhe pse kaq vonë
E dua qiellin
Ku ti fluturon

ME THINJA

Kohë në ndrydhje
Ato thinja rënë si bora mbi mal
Që bukurinë e dikurshme nuk ta fshehin
E nuk ta vrasin dot
As malit as ty

Barrikadë mes vargjeve kam vënë
Me instinktin mbrojtës
Në istikame
Nga martirizimi i pleqërisë
Ky ligj i pranueshëm dialektik
Që na godet qetësisht

Ti kohë në ikje që butësisht kalon
Thinja që diçka flasin
E që më shumë thonë
Ti kohë e thinjur
E stinës së vonë
Dashuri e dikurshme
Ndalur përfundimisht
Në një stacion
Kur akrepi i orës më
Kohën nuk numëron

AUTOR TË SAKRIFIKUAR

ATDHE

Atëherë moti
Kur ta prenë kërthizën
Me gjasë ta prenë keq
Ata ishim dje fëmijë
Sot
Sylesh pleq

Kush është babai i përgjegjesisë
A mund të zbulohet me anë të ADN-së
Atësi e matrapazllëkut politik
Papërgjegjesisht
Mbetem
Të djegur
Në udhëkryqet e kryeneçësisë
Të zhuritur shume keq

KUNDËRSHTARË

Sa mirë të tillë që jemi
Ligj i përsosur i natyrës
Nuk gabo
Njëjtë nuk na bëri
Në udhëkryqë nuk na ngatërroi

Në rrugëtime të ndryshëm
Të ndryshëm në mendime
Krejt ndryshëm veprojmë
Ju në rrugën tuaj
Në rrugën tonë ne
Sa mirë që ndryshojmë

FRIKA

Perëndia me djallin ashpërsisht u zunë
Për të drejtën e pushtetit mbi njeriun
Ankth e frikë
Për hyjnitë pushtetdhunshme
O ju rob të besëtytnive
Kjo lidhje morfologjike
Nuk është juaja

Në rolet tona mbi ndasitë
Botërisht jemi me perëndinë
Me djallin në prapaskenë
Dredhi brilante
Mos e mbani kot
Kryqin e pendimit mbi shpinë
Të vërtetën se keni thënë
Kjo vuajtje plot hir dhe elegancë
Ndërgjegjen e vvarë
Nuk e mëkaton
Ju bijtë e babëzisë

PROMOVONI DASHURI

Karaktere të para dhe anësore
Ai jetën bëri
Pas porosisë së zemrës
Dyzinë mendimesh në kacafytje
Pasion admirimi
Në promovim të dashurisë
Lini mbrapa si gjurmë kujtimi
Emrin e njeriut
Që të rrojmë në përjetësi

PA FTUAR

Për ato pamje tablosh
Mendjen kam vrarë
Përpjekur jam sinqerisht
Të zgjidh ato vijëza
E forma penjsh të pakuptim
Që pa ftuar ishin futur
Në poezi
Në pikturë
Edhe në vargun tim

Kot u mundova
Konstatimi se disa gjëra
Nuk mund t'i ndjesh
Nuk mund t'i ndalesh
Nuk mund t'i kuptosh
Nuk mund t'i përshkruash
Ndryshe
Veç siç janë
Me doli i saktë

PLAKU

Moshë
Keqkuptim e ngatërrim me urtësinë
Nuk do të thotë
Plak dhe i ditur njëherësh
Vërtetë
Ka pleq të çoroditur
Që gropat bëjnë natën
Dhe ndajnë «urtësitë» ditën

Do të më mbetë merak
Dhe nuk di ç' do thosha në botën tjetër
Po të mos e shaja atë
Atë
Derrin plak e
Dhelprën e vjetër
Plagë të thella
Nga kohët anakronike
Fatkeqësisht
Hapur mbetën

TË MUNGON

Nga të gjitha këndet
U mundova të kapja
Diçka nga uni yt
Edhe nga këndi tredimensional
Kot
Në sfondin e artit pamor
Identitetin tënd
Kund s'e gjeta
Vlerësim i gabuar imi
Mbase
Identitet i rremë sot
Është bërë kostum mode
Që vishet sipas shijes
Në sfilatat e diplomacisë
Fare lakuriq
Para kësaj bote
Të mjerë a të marrë

MBRAPSHT

Një këmbëngulje absurde
Pikëpamje të kundërta
Që tmerrësisht kushtojnë
Zoti e di se ku do të pjekemi

Ky fillim i mbrapsht
Që nga lashtësitë
Të shumtë hiqen modest
E dorë nuk hoqën
Nga prapësitë
Këmbëngulje me çdo çmim
Qoftë edhe mbrapsht

GJUHËN ME DHËMBË

Para gërshërëve të fatit në sprovë
Në rrugët e rënieve dhe të ngritjeve
Më sy dhe vesh të jetës
Dikush fshehur të përgjoi
Jeta ndonjëherë flakaresh të japë
E veshët t'i zgjatë
Sa pendohesh
Për gabimet e pandreqshme
E gjuhën
E zë me dhëmbë
Në grykë do të mbes
Pengu i fjalës së pathënë
Ti gjuhë me dhëmbë
E zënë

PA AUTOR

Shumë u punua për diçka
Që në përpjekje të shpaguhet
Fuqia e një teledrame
Larg ekranit
Kush kumtoi kumtin e dështimit
Nga syri i një dritareje me xhama
Të thyer
Nga goja e derës së hekurt
Shpërthyen dështimet e shfrenuara
Çfarë arrogance e këtyre dishepujve
Të kësaj teledrame
Pa autor
Pa aktorë
Pa spektatorë

PORTRET

Se ushqehem ende me ndjenjën për ty
Nga tregimet e të tjerëve
Diçka edhe marr
Së menduari djersitem
Portretin tënd për të ndërtuar
Kur të lavdëruan
Por edhe kur të shanë

Mbi thash e thëna s'ndërtohet portreti
Unë piktori që linjat nuk i kap dot
Kush do të besonte se
Rrëfimi i të tjerëve për ty
Do të më bënte kaq kurioz
Si ta pikturojë
Të sharën të lavdëruar

NJË TUFË ME KARAFILA

Do ia dalim matanë
Pa dyshim
Përtej trishtimit
E më larg
Do ia dalim sigurisht
Dhe si fitimtar
Për veten time dua
Një shpërblim të vockël
Vetëm një
Nga tokat e vendlindjes sime
Një tufë me karafila
Kaq
Dua

KURESHTAR

Akorduar shumë kohë më parë
Nga gjithë ato rrymime
Goditje e mortajës së vrarë
Në ripërsëritje
I humbur para qëllimit tënd
Peripeci tundimi e dileme
Modestia me sonatat e vona
Në ekzekutim
Tmerrsisht të papërgatitur të zunë

Jam shumë kureshtar
Për të kuptuar
Diçka më shumë
Se nga hera tjera
Nëse e kalove suksesshëm
Pragun e adoleshencës
Këtë radhë
Ti çunaku lozonjar
Zhgënjim e kureshtje bashkë
Cilën shijove më parë
Nga pësimi yt legjitim

RRUGËT TONA

Mes dhembjesh e lotësh
Mes vuajtjesh e peripecish
Rrugë me gropa
Rrugë ëndrrash përrallore që kushtojnë
Rrugë ngopjesh ku fundin e rrugës sheh
Mashtrim premtues

Rrugë ëndrrash për të ikur
Nga atdheu
Rrugë dëshirash të djegura
Në atdhe
Për t'u kthyer
Rrugë që fundi nuk iu duket
Rrugët tona
Sinonim i fatit dhe i fatkeqësisë
Rrugë

THYERJE E HESHTUR

HIJET

Nuk e kuptoj
Për se duhet gjithmonë të justifikohemi
Nga hijet e së kaluarës para botës
Të trembur gjithnjë
Besëtytni e idealizuar
Mbi hiqjënë
Kot

Duhet ta themi të vërtetën
Ne nuk i shpikem
As fetë
As ideologjitë
As pushtimet
Ata na i sollën përdhunshëm këtu
Fenomen impaktiv
Nuk e kuptoi
Të kujt kusure po paguajmë

SHARJE

Morën dhenë u syrgjynosen
Në ndjekje të pafund
As dje sharjet nuk u sosën
Në rrugët pa krye
E me kokën në rrugë
Pamje që shqetëson

Sharje e marrë në gojë të pistë
Diçka kishte në nuhatje
Gojë e pastër me të pistat sharje
Kjo filozofi në përsiatje
Pa përmbajtje
Lehtësisht e shpërndarë
Si bari i keq në arë
Ata i syrgjynosën
Mbi kurrizin e tyre
Ende sharjet nuk u sosën

PRITJE

Një varr gojëhapur e në heshtje
Pret rrëskun e vet dorëzuar paqësisht
Pa mbledhje e ceremonira
Pa fjalë rasti e lavdie
E shanë dje
E gjurmuan deri aty
Se ku ka urinuar
Hulumtuan
E sot e lavdëruan

Ti pafytyrësi e admiruar
Publikisht u duartrokite
Ata
Nuk e nuhaten të vërtetën kurrë
Para hundëve të tyre kaluan
E krejt paqësisht
E pa kundërshtime
Fshehur pa u parë
Borxhesh larë mes vete
U përqaftuan
Kundërshtarët e orës së parë

PYETJE

Gjeneral nuk kisha parë
Ushtarë të sprovuar në fushën e përgjakur
Po
Ushtarë pa Gjeneral
Pyetje në kohën e gabuar
Qeni që prishi romantikën
Tani po vjen pranvera

Dua t'ju këshilloj diçka
Juve që nuk keni moshë për t'iu këshilluar
Nuk po mund ta zbuloj enigmën
Mbi sakrificën e mohuar

Pyetje
Prapë ti qen
Që prishe romantikën
Ushtarë të Gjeneralëve të vdekur
A s'ma thoni
Kush do t'i prijë zhgënjimit

ZOT JEMI NE

Ne duhet t'ia gërmojmë
Pasuritë shpirtërore
Botës dhe perëndive
T'iu tregojmë se
Zotat që na hiqen fodull
Të sajuar nga imagjinatë e marrë
Me krenari t'iu themi
Këtu zot jemi ne

Është fakt se diçka na duhet
Një rend një rregull
Diçka si në libër
Na duhet
Dikë ta bëjmë redaktor
Na duhet
Dikë ta bëjmë horr

ERDHËN DHE IKËN

Orët e liga erdhën
Përsëri para kohe
Zhurmshëm si gjithmonë
Për të mbjell farën e ligësisë
Në gjirin e tokës nënë

Farën e ligë s' e pranoi toka
Ndër vite e dogji vapë e paparë
Me dorën e saj kishte mbjellë nënëlokja
Fidanët e dashurisë
Që më parë

Zhgënjim i vrarë në rrugën e tyre
Yshtur pas lakmive që moti
Ikën në heshtje nga kishin ardhur
Këmbën e thyer duke e ngreh zvarrë
Andej
Andej nga kishin ardhur

TË KËRKOVA

Të kërkova shumë
Me një tabor ushtrie
Nuk të gjeta
Ti gjurmë humbura
S'kisha shumë
Veç se dy fjalë të t'i them
Kurdo që të takohemi
Kurdo
Do të skuqemi
Të dy për një herë
Unë nga gjykimi për ty
Dhe ti pisk e zënë

TENTIM

Ehu gati u tmerrova
Pamje e ritransmetuar përçudnisht
Nga pamundësia e përballimit
Një qerre akuzash
Kohë e mohuar në heshtje ngadalë
As një protestë
As një fjalë

Tek sheshi ishte grumbulluar kureshtja
Një statujë bëri tentim vetëvrasje
Si trumcaku i Migjenit dikur
Gënjeshtra të largëta zbuluar nga heshtja
Tenton të vetëvritet
Një statujë
Në mesin e njerëzve të tjerë
Vetën e ndjente të huaj
E ndjente të huaj

MË THUAJ

Atë ditë kur admirimi të kalon në urrejtje
Më thuaj
Shoqëria në interes
Më thuaj
Nëse intrigat kanë zënë vendin e bujarisë
Po ashtu më thuaj

Unë po të them
Të gënjejme njëri-tjetrin
Nuk ka nevojë
Secili në rrugën e vet
Në mbarësi a theqafje
Nuk do të futemi në një thes
Më thuaj me kohë
Të paktën

NGATËRRESË

Në sprovë
Nga dërrasë e parmakut
Rrugë burrërie ngatërruar
Deri tek ballë i oxhakut
Pavullnetshëm futur në lojë

Më thuaj
Ku është mesi i papërgjegjesisë
Është interesant
Ligji i pashkruar i kullës prej guri
Ku peshohet morali në kandar
I kërkon vet vendi
I kërkon oxhaku në ballë
Burrat

AI VDIQ

Pak rëndësi ka në së vdesim
Rëndësi ka në së do jetojmë
Në përjetësi
Futur meritueshëm

Mënyra e të perceptuarit
Për mes veprës së njeriut
Që rrugë ndërtoi
Ne
Si kalimtarë
Thjeshtë numra njerëzish
Që rrugëtojmë
Nga dera e botës së madhe
Pa dyshim
Hynë e dalin
Emra që lënë gjurmë
Por edhe anonim
Si gjithmonë

DIRIGJENT

Orkestër që dështoi para akordimit
Tingujt e çakorduar
Fatkeqësisht
Nuk nxorën melodinë e shumë pritur
Çfarë peripecish kakofonie
Mes tingujsh ulëritës
Këtë konfliktualitet notash
Kush e dirigjon

Të dirigjosh një orkestër
Ti
Do duhej të ishe
Të paktën Maestro
E klasën e parë të notave
Nuk e kalove dot
Maestro i melodisë
Pa nota
Maestro kot

BARI I PRERË

Dikur

Kur preja barin me kosë

Shtatin mbaja mjeshtërisht e ngatë

Që të priste kosa më lehtë

E mos të më zinte e përdredhura në shtat

Prerje me drapër prerje me kosë

Prerje me thikë prerje me shpatë

Mbi barin e tokën

Mbi njerëzit pa fat

Armiqtë i prenë me përdredhim

Prapa shpinës

Tokat e pëlleshme

Të atdheut tim

TË BRAKTISUR

Mbështetur në gjoksin e fatit
Në dremitje që të dy
Fati dhe ai

Të dy të humbur që moti në soditje
Rrugëve të ndjenjave të braktisura
Me shpresa zhgënjimi nën sqetull
Në kërkim të një strehe tjetër
Të një strehe të vjetër
E të braktisur
Në dyert e tuja kush troket
Veç ai
Dyer të lëna
Në prehrin e braktisjes
Të lëna shkret

KAMBANA TË SHURDHËRA

ME TË BARDHA

Shpesh herë të shoh si të vdekur
Me të bardha mbuluar
Shtrirë në arkivolin e drunjtë
Me të zeza rrethuar
Ty dhelbër e blinduar

Kur meditimi më ikën
Ti ende gjallë

Një ndyrje e kësaj bote
Më shumë a më pak
Mes gjithë këtyre ndyrësive
Nuk merret vesh
Më pate thënë

Megjithatë
Ti vdekjen
Hak e ke

NOSTALGJI

Për komunizmin e demokracinë
Për mbretin dhe perandorin
Për pashain dhe sheikun
Për besimtarin dhe laikun
Për injorancën dhe anarkinë
Në këtë rrëmujë të pa fund
Kush ma gjënë
Cilët qenë më horr
Me ke jemi në luftë
Nostalgjik i zhgënjyer
Me zemër në dorë

VITET

Sa më shumë që po ikin
Aq më shumë po alarmohemi
Për ikjen e tyre
O kohë në pa kthim e cinike
Në vite
Për ballë të të madhit krijues
Imagjinatë letrare që gërryen
Në të pafundmin pus
Kush të refuzoi me kaq mospërfillje

Të parët tanë thoshin
Iku në pus të pafund
Ikje
Që të erdhi fundi diku

OQEANET

Atje ku u bë flijimi
Ku gjurmët e gjakut ende janë
Mbi ballin e shkëmbinjve me rrudha
Ku legjendat vend kanë zënë

Mjeshtrit e restaurimit tek ty kanë ardhur
Duan legjendat t'i restaurojnë
Ashpërsi e legjendave
Reliefin e shkëmbinjve po tmerrojnë

Legjendat e Kosovës më nuk i takojnë
Vetëm Doruntinës
Që kalonin shtatë male e dete
Ato sot përtej oqeanëve
Kaluar po shalojnë
Mbi krihet e qiellit
Legjendat shqiptare
Fluturojnë

SHPËTIMIN GJETI

Pak përgjegjësi etike

Për të gjallë
Sharjet nuk ia ndanë
Edhe ashtu
Ai vdiq
Së ngarenduri pas pasionit
Për pushtim
Të enigmës mbi kalanë e lavdisë

Gjë të zezë nuk lanë
Edhe mbi varr
Pa ia thënë
Kalanë e të sharave pavetëdijshëm ngriti
Edhe nesër dikush
Pas saj do të ngarendë në vrap
E shara nuk do të pushoi
Mbi uzurpatorët e lavdisë
Ky «virtyt» uzurpator
Që vrau shkëlqimin prapë
Mos ia ndani të sharat
Me të shara prapë

INFORMACION

Rrugë të gjata kemi bërë
E rropatur rrugëve jemi
Kemi gjetur të vërtetën
S'po guxojmë
E s'po e themi

Ai ka informacione
Këtë stinë dimri kush e solli
Këtë stinë ashpërsie
Ne po vuajmë krejt pa nevojë
Krejt kot prej njëmendësie
Në prehrin e së vërtetës
E të vërtetën nuk po e themi
Të shenjtë sikur po hiqemi
E në fakt
Të tillë nuk jemi

GUXIMI

Ti pjellë e manipuluar
Dashuri shfrenuar e argalisur
Mbarsje moderne e parakohshme
Klonim gjenesh bastarduar
Të erdhi dita e lindjes
Mbaje po munde
Barrën me duar

Peshë e rëndë sa bota
Fryt i lojës së papeshuar
Se ku do të nxjerr vala ty
Naivitet a mendjehetësi
Më thuaj çka fitove
Guximin nëse e ke

ME PRESH

Nuk është për të u habitur
Janë bërë tani shumë sylesh
Duan të zhvatin me çdo kusht
Nga kopshti i interesave
Qoftë edhe nga një presh

Ata e morën me pahir
Preshin e gjatë me mustaqe
As u skuqen as u nxinë
Nga turpi në faqe

Ma gjasë që moti
Fjalës kot i paskan thënë
Me presh në dorë
Keq e paskan zënë

PËR KË BIEN KAMBANAT

Ka vdekur a lindur dikush
Për kë bien gjithë këto kambana sonte
Se vetëm
Atëherë kujtohen e bien ato
Sa për të lajmëruar
Një lindje
Një vdekje
A kurore

Kaq zhurmë u dashka
Për të kuptuar
Se jeta është e shtrenjtë
Kambanat e zisë
Më
Mbi fatin e atdheut tim
Mos të kumbojnë
Mos t'i fusin më
Kambanat e zisë në lojë

ME TOP

Dikur si të vegjël
Lozdim me topin e letrës
Mbi barin e blertë
Bëheshim copë
Shaheshim e gjakoseshim këmbëzbathur
Për fitoren që do ta festonim me urrraaa
Fitoren me top

Sot lojtarët tanë
Të mbathur mirë e mirë janë
Në fushën e lojës
Mbi të njëjtin bar
Fatkeqësisht s'po dinë të lozin
Edhe pse topi
Tani
Është në anën tonë

ELEGJI E KËNGË

REXHA I NËNËS

(O mor gjok t'u këputeshin jelat...)

Mes shqelmave të legjendës
Dhe mistifikimit ndër shekuj
Kënga për dhembjen
Mbi fatin tragjik
U mitizua

Mes tragjedisë së mitizuar
Dhe ndjenjës për te
Një këngë elegjie
Mori udhë nëpër shekuj
Shtigjeve të jetës
Dhe prapë u këndua
E dhimbja nuk pushoi
Për trimin

Më barrën e dhembjes
Të vdekjeve tragjike mbi shpinë
Populli im
Kaluar shalove nëpër kohë
E koha nuk të zhveshi nga mitizimi
I vuajtjes

Zgjohu Rexha i nënës
E del
Të shtegu i lamës
Se po vijnë dasmorët

TI NUK JE AGO YMERI

Etiketoje atë në përkujdesje
Të mos e bësh situatën komike
Ti deshe ta fyesh
Duke i thënë naiv
Mbi punën e tij pameritore në vrap
Edhe për kaq sa vrapoi
As dash as cja

Në këto topitje ndjenjash
E situatash përgjuese
Zinxhirët e ndryshkur kush do t'i këpus
Gjuhë e shpatës zënë ngushtë

Ti nuk je ai
Që zinxhirët e Ago Ymerit
I këputë me një të rënë shpate
Pshurr në besën që i dhe Mbretit
Nëse tualet nuk ke
Tërhiqe fjalën tënde

Të mbreti mos u kthe
Nuk të falë ai më
As ty
As të nëntë shokët
Nëse pazar më të s'ke bë

Mos i qëndro besës së dhënë pa vend
Ago Ymerin mos imito
Në rrugën e imitimit do digjesh
Pluhuri i harresës mbuloi besën e dikurshme
E sot
Të vrau besa jote në nëpërkëmbje
Vërtetë e rëndë
Janë kohë tjera tani
Vet nënçmues e vet komprometues
Ago
Që nuk hyre dot në këngë

DAMLLAJA

Mallkimet ndër shekuj të ndoqën
E ti shekujt kurrë s'i mallkove
Prandaj s'të zuri damllaja

Pse dridhesh pra
Ti që tërë jetën heshtte
E prapa heshtjes me dashje
Të vërtetën fshehe
Kohë e lindjes së dhimbshme erdhi
Mbi të vërtetën që po shpërthen
Tani më
U bë tepër vonë
Damllaja të mori ty
E thash e thënat
Morën dhenë

MUNGOJNË

Çiftelia në odën e vjetër
Ku trimi këndonte baladat
Mungon

Arka e nuses në dhomën e saj
Aromë e ftoit ku ajo nusëronte
Mungon

Të dy i mungojnë Kosovës
Odë e dhomë aromë ftoi

Vellon tënde
Nuset e Kosovës
Në gji po e mbajnë
Rite dasmash
Në shkretni mos mbetshi

UNIVERS

(F. Grajçevcit)

Përditë po i zvogëlojmë borxhet
Përball jetës sonë të varfër
Shprehimisht
Vitet që na takojnë po zvogëlohen
Numra në rënie
Shtrengatat ziliqare na kanë rrethuar

Arkeologu pranë ashtit fosil
Gojëhapur heshtur e hutuar
Retë ngarkuar plot me shi
Ulur por si kësulë e bardhë
Mbi majat e larta të Golashit
Atje ku flamuri i ëndrrave tuaja
Zhurmshëm po valon

Me zvogëlimin e viteve dhe të borxhit ndaj jetës
Pengu i borxhit një ditë
Mbetur fashitur brenda vetes
Të porta me rrapëllima do na trokas
Për të marrë hakun e së vërtetës
Kush (s)më thotë
E kemi zvogëluar borxhin
Për vëllanë e motrës
Për birin e tokës
Për Fazliun
E nënë lokes

PA EMËR

Zjarr i prushtë dhe hekur i farkuar
Nuk iu ndanë tërë jetën
Me dorë rrahu hekurin e skuqur
Me hekur davariti
Zjarrin e jetës së shprushur
Zjarrin e ëndrrës së vjetër
Zjarr dëshirash tretur
Një nishan i pa dukshëm
Gjurmë kujtimi mbetur

Zjarr e hekur
Skuqje e djegur
Shtatoren solle në sheshin e vjetër
Shesh pa emër
Pa zjarr
Pa skuqje
Pa hekur
Ëndrra pa zot
Nën përkujdesjen e djajve mbetur
Dje dhe sot
Po nesër

KULLA E GURIT

Me daltën e hekurit godita
Gurët e jetës në rrugë
Në fërkim
Gurë e hekur
Kullat njohën zjarr ndër shekuj
Trokitje në derën e vjetër

O i zoti Kullës Oooo...
Je rrethua Oreee...

Kush troket në këtë natë
E po prishë qetësinë e territ
Pushtuesit donin t'i asgjësonin
Kullat tona nga themeli
Në kullat tona të lashta
Edhe atëherë kur na mbuloi nata
Ushtoi fort një zë i burrit
Fuqinë marrë nga kullë e gurit

O pikë falë mos të qofsha
Oreee...

PREKAZ

Që nga sēpata e Ahmet Delisë
E deri të mitralozi i Adem Jasharit
Një shekull histori e përgjakur

Nga krenaria juaj
Të gjithë kërkojnë hise
Nga krenaria duan të marrin
Të gjithë nga pak
Në fakt
Një herë në vit kujtohen
Serish vjen marsi
E marsi ikën prapë

Drenicë kryengritëse
Me ty sot nuk merret kush
Kosovës i duhesh vetëm atëherë
Kur është me bythë në prush

Nder shekuj
Drenicë me tela varfërie rrethuar
Krenari e pa përkulur
Zhelet s'të vranë
Të vendi sēpatën
Ti gjithmonë e mbanë
Mitralozin në syrin e kuq të frëngjisë
Nga dritarja e kullës
Zë po i lëshon Ademi
Mureslit Tahirit dhe Ahmet Delisë

Ooo... besën e kemi qyshe e kemi dhënë
Këmbë pushtuesi këtu mos me lanë
Ooohejjj...

PAK LEK

A keni pak lek
Se më duhen
Për të ia vënë një guri
Tim biri mbi varr
Të ketë diçka të shkruar në atë gur
Edhe ai
Për dashurinë e tij të parë
Jetë e liri
Tokë e flamur
Ai ra

E unë harrova dhimbjen
Sot
Askënd turpi nuk zuri
Birit tim tek varri
Ende
I mungon një guri
Një guri

PËR SHQIPËRI

Eh sa e sa trima
Ikën me sy hapur
E sa e sa trimëresha
Nuk i mbyllën sytë

Eh sa e sa heronj
Nuk i prehu qetësia
E sa e sa gjenerata
Prehja nuk i qetësoi

E prapë nuk u bë
Shqipëria
As sot

Kur do të arrijmë që
Dinjitetshëm ta themi
Ne
Bijtë e Shqipërisë
Jemi

MALLI

Gërryen si lumi
Rëndon si guri
Djeg si zjarri
Joshë më shumë se ti
Moj zanë mali
Ah
Malli

Të fton më shumë se deti
Vitet ikën
Ne u mplakem
Malli që djeg për ty atdhe
I pa shuar mbeti
Ah
Malli

QESHJE QË VRET

URI

Na hanë rriqrat sot
Merimangat sorrat qentë
Na sulmon meningjiti verdhëza
Tuberkulozi bruceloza
Na ha terri
Na gëlltitë zjarri
Na djeg thatësia
Nuk ka ujë
Nuk mbinë as bari

Të gjitha këto sikur nuk mjaftojnë
Ne hamë edhe njeri tjetrin
Për kusur
Krejt kot eksperimentojmë
E rrojmë
Sot
Po nesër

LOJA ME ZJARR

Kur loznim me zjarr dikur
Të vjetrit na thoshin me qortim
Mos luani me zjarr
Luani me gurë
Se do lagni natën nder veti
Deri në ushkur

Të lagur po gdhihemi për ditë
Se zjarrin kishin shuar «miqtë»
Kjo besëtytni e vjetër të mbytë
Si fëmijë zgjoheshim
Të lagur
Të lagur deri në fyt

Ne lageshim në shtrat
Se ishim fëmijë
Por se lagen tani nga frika e zjarrit
Burrat e zi

KUSH

Në kërkim
Të konstatimit
Se edhe këtu ka njerëz të gjallë
Që përpëliten për jetën

Sinqerisht
A ju bie nder mend për ta
Ndonjë herë
Qoftë edhe aksidentalisht
Kur kokrrën ua hedhin në kuti
Kush premtimet mbanë
Artin e gënjeshtëtrës
Padrejtësisht zbehë

DYFYTYRËSI

Në gjithë këtë pështjellim
Ti luajte me dashje
Rolin e naivit
Realizuar
Përsosmërisht si aktor

Në kohën e përgjegjësive të mëdha
As si aktor
As si personazh
As si dëshmitar
S'u ndjeve i gjallë

Që moti nuk e kanë thënë kot
Sigurisht se edhe ata
Kanë pasur hallin e artit të vet
Rrufeja mbi hithra
Kanë thënë
As gjuan
As vret

QESHIN E QAJNË

Në këtë vend me kontradikta
Ku nuk të pret modestia
Që aq shumë i shkon
Shpirtit tënd të butë
Inkompatibilitet kohorë

Të goditën të ligat si rrufeja
Aty ku nuk e prisje
Mbi këtë gurore koherente
Një fije bari e tharë e pa jetë
Një e hidhur e padëshirueshme
Por më shumë se një e vërtetë
Dishepujt naiv në skenë

Ta themi më butë
E pakuptueshme
Të qeshin fshehurazi- publikisht të qajnë
Lojë tragjike- komike
Po luhet
Natën të qeshin- ditën të qajnë
Pakuptueshëm
Ç'e paska lidhur kaq ngushtë
Të qeshurën me vajin

LAVDI QIELLIT

(A. Demaqit)

Në motet e largëta
Zë i vetmuar
Mes mira zërave fashitur
Përlësisht e hequr zvarrë
Në këtë vend pa teatër
Pa filarmoni
Pa akademi
Pa pikturë e poezi
Pa art ushtarak
Me ushtri e milici pushtuese

Ti shpirt njeriu
Kosovës
Ju përkushtove

Mure erë myku e zymtësie përballëve
Papërkulur
Në rolet e jetës imponuar
Përjetësive
Deri në sakrificë e vetëmohim
Botën e madhe të dashurisë
Për të tjerët
Dhurove

Nëse keni dëgjuar deri me tani
Të ketë pjerdh kush për te
A për vuajtjet e tij shpirtërore
Lavdi qiellit
Çka (s) presim më shumë
Nga kryeneçët e kësaj shoqërie të çakorduar
Çmendurisht

DIÇKA NDJEJ

Të shtyrë nga nevoja e jashtë nxjerrjeve
Të të ligave
Me të shara e të palara
Pesë para
Atyre me kohë iu kishte ikur fytyra
Kohë karakteresh të vrara
Të sharat u dogjën kot
Për atë të madhin
Mot
Diçka ndjejmë edhe sot

LARJE DUARSH

Llogarit shpenzimet miku im
Blije një sapun në të mjafton
Unë do kujdesem për larjen tënde
Sot do ta nënshkruajmë moratoriumin
Mbi orën e vdekjes
Se i erdhi fundi lojës disfataliste
Me ujin e ftoftë të burimit
Larje duarsh nga qëllimi final
Rrëshqitje në kohë
Me duar të palara
Sa afër burimit
Sa larg pastërtisë

MOS I VËNI

Mos e bëni haram bukën që keni ngrënë
Kthehuni në origjinë
Tjetrit
Mos i vëni
Këmbën
Mbi shpinë

Nuk hidhërohet askush
Nga pamundësitë
Edhe ne bukë po hamë
Por do hidhërohemi me të drejtë
Nëse bukën e ngrënë së bashku
Deri dje
Pas hiq gjësë
Sot
Haram e bëmë

MIU

Të marrtë djalli të marrtë
Nën dhëmbë po mallkonte nikoqirja
Për bishti miun kishte zënë
Miun
Në kurthe rënë

Kurthngrehësi kishte bërë mirë llogaritë
Karremi joshës nuk i shkoi kot
Mjeshtri e kurtheve s'është art
Por është vet
Hilja e shtatë
Që kap të ligjtë në befasi
Të ligjtë hajdutë
Me keq se një mi

NUK NA DHA GJI

Na harroi shiu
Na harroi bora
A thua meritojmë këtë goditje
As kujt nuk iu tunit dora
Në këtë kohë me kusuritje
Buzë rrugës si lypsar
Kjo pritje e rëndë
Po na vret keq
Kjo pritje e paparë
Na harroi dielli në skuqje
Dhe hëna e zverdhur në agim
Harruam vet veten (pa) me dashje
E koha na dënoi me harrim

Edhe nëna na harroi
Një shkelmë mbi bythë
Nuk na dha gjë
Mos e thuaj
Mos së është shumë e rëndë
Heu ju bijë bastardë të
Nënës Shqipëri
Heu

TURBULLUAR

Papërgjegjësi në trend vërsulur
Kush po abuzon me moralin
E shoqërisë në transicion

Efekti mes së thënës
Dhe së bëmës
Lirinë e shprehjes tronditi
E hatanë bëri

Kohë të marrëzive në riorganizim
Dështak e diletant
Përnjëherësh
Si prurje përrënjsh turbulluar
Që nuk vlejné
As për të larë
As për t'u pastruar
As etjen e kallur
Për ta shuar

MË LINI

Ti grindesh më mua
Pse këngën e kam të tillë
Pse futem skutave e shpellave atje thellë
Ku deti të fundos e vala nuk të nxjerr
Ku shtrihet terri e mëria
Ku fshihet përçmimi dhe ironia
Pse gërmon atje
Më thua

Dua të futem sa më thellë
Atje ku në pasqyrë shikohen zanat
Dua t'i prishi kurthet
Ku ngrehin rrjetin merimangat
Dua të futem atje
Atje ku nuk është thënë ende
Ende e lirë
Kënga
Më lini

SHËIME PËR AUTORIN

Mehmet Bislimi u lind në Prekaz të Drenicës. Atje kreu shkollimin bazë dhe atë të mesëm. Studioi kiminë në Prishtinë. Me krijimtari letrare ka filluar të merret që herët. Shkrimet e para i ka botuar në gazetën «Bota e re», (Prishtinë). Më pas ka botuar edhe në revistën «Alternativa», (Lubjanë), mandej në «Rilindja» (Zvicër), më vonë në «Zëri i Kosovës» (Zvicër), në revistën «Rruga jonë» (Francë) si dhe në gazetën «Epoka e re» (Prishtinë). Mehmet Bislimi veç poezisë, shkruan edhe në gjininë e humorit, të anekdotës. Me dhjetëra shkrime tjera publicistike i ka botuar në webfaqet elektronike si në: Kosovapress, Nënëshqipëri, Besiana, Skenderajlive, Albanur, Radiokosovaelire, Pashtriku, Dervina, Shqipëriebashkaur, si dhe në disa faqe të tjera.

Mehmet Bislimi përkohësisht jeton në Zvicër. Deri me tani ka botuar këto libra:

1. «Anekdotë popullore dhe satira autoriale», Prishtinë 2002
2. «Trëndafila maji»- poezi, Prishtinë 2002
3. «Fjalë dhe gurë»- poezi, Prishtinë 2003
4. «Këtu i thonë Drenicë»,
Tahir Meha- Monografi 2004
5. «Ironi e verdhë»- poezi, Prishtinë 2005
6. «Stinë e vonuar»- poezi, Prishtinë 2008, është libri i radhës.

Zvicër, prill 2008

PËRMBAJTJA

PARATHËNIE	7
ATJE KU NUK BIE BOREË	11
Tingujt	13
Trokita	14
Imazh	15
Ndryshku	16
Pritje.....	17
Stinë e vonuar	18
Rrugëtim	19
Simbolikë.....	20
Një lum	22
Do ta pagëzojmë	24
Vargjet mos m'i prekni	25
Mollë e ndaluar	26
HIJET E SHPIRTIT.....	27
Pa kohë	29
Harrimi.....	30
Mikut	31
Shpirti	32
I pa ngopur	33
Me punë	34
Pranë varrit	35
Në mes	36
I vetëm	38
Fantazmë.....	39
Të lënduar	40
Parimi.....	41
Autopsi	42
Dallimi	43
ENIGMA E HESHTJES.....	45
Të marrët.....	47
Jetë kryeneçe.....	48
Kujt t'i besojmë	49
Enigmë.....	50
Ky portret.....	51
Të pa fuqishëm	52
Nuk është e lehtë.....	53
E varrosen	54
I pa ftuar.....	55
Shah	56
Mjegull.....	57
Përjetësi	58
PENGU I KOHËS	61
Nuk ia thash	63
Dashuri.....	64
Kush je ti.....	65
Dorëheqje.....	66

Ky njeri	67
Kotësi	68
Nuk përputhen	69
Aventurë	70
Nuk shkon	71
Kryengritës	72
Më shumë	73
Ai	74
Agoni në kalldrëm	75
Një jetë	76
Pritje	77
Të paktë	78
SIMBOLIKË E VETMISË	79
Ikja	81
Dyshimi	82
Nudo	83
Diferencë	84
Darkë e fundit	85
E kundërta	86
Çelësi	87
Fshehur	88
Nëna	89
Ajo	90
Hija	91
Një pikë ujë	92
Loja	93
NATË E LËNDUAR	95
Hiri	97
Mendimi im	98
Sonte	99
Këtë natë	100
Përplot një jetë	101
Me thinja	102
AUTOR TË SAKRIFIKUAR	103
Atdhe	105
Kundërshtarë	106
Frika	107
Promovoni dashuri	108
Pa ftuar	109
Plaku	110
Të mungon	111
Mbrapsht	112
Gjuhën me dhëmbë	113
Pa autor	114
Portret	115
Një tufë me karafila	116
Kureshtar	117
Rrugët tona	118
THYERJE E HESHTUR	119
Hijet	121

Sharje	122
Pritje.....	123
Pyetje	124
Zot jemi ne.....	125
Erdhën dhe ikën	126
Të kërkova	127
Tentim.....	128
Më thuaj	129
Ngatërresë	130
Ai vdiq	131
Dirigjent.....	132
Bari i prerë	133
Të braktisur	134
KAMBANA TË SHURDHËRA	135
Me të bardha	137
Nostalgji	138
Vitet	139
Oqeanet	140
Shpëtimin gjeti.....	141
Informacion	142
Guximi	143
Me presh	144
Për kë bien kambanat.....	145
Me top.....	146
ELEGJI E KËNGË	147
Rexha i nënës	149
Ti nuk je Ago Ymeri.....	150
Damllaja.....	152
Mungojnë.....	153
Univers.....	154
Pa emër	155
Kulla e gurit	156
Prekaz	157
Pak lek	158
Për Shqipëri	159
Malli.....	160
QESHJE QË VRET	161
Uri	163
Loja me zjarr	164
Kush.....	165
Dyfytyrësi	166
Qeshin e qajnë	167
Lavdi qiellit.....	168
Diçka ndjej.....	170
Larje duarsh	171
Mos i vëni	172
Miu.....	173
Nuk na dha gjë.....	174
Turbulluar	175
Më lini.....	176

Tirazhi
500 copë

Formati
140 x 200

Shtypur në shtypshkronjën
“Shkrota”